

KUBÍKOVÁ DOBRODRUŽSTVÍ NA DINOOSTROVĚ

Jiří Schön
Lukáš Veselý

Jiří Schön, Lukáš Veselý

Kubíkova dobrodružství na Dinoostrově

Věnováno Kubíkovi a Kačence Veselým a také
všem ostatním milovníkům dinosaurů. :-)

Kubíkova dobrodružství na Dinoostrově, 1. vydání.

Žádná část této knihy nesmí být publikována a šířena žádným způsobem a v žádné podobě bez písemného svolení obou autorů.

Autoři: Jiří Schön, Lukáš Veselý

Ilustrace: Pavla Filip Navrátilová

Sazba a grafika: Lukáš Veselý, Michal Vojtek

Tisk: FINIDR, s.r.o., Lípová 1965, 737 01 Český Těšín

Vydavatel: Lukáš Veselý, Poutní 404/5j, 733 01 Karviná

Kontakt: ahoj@dinoostrov.cz, +420 733 798 443

Copyright © 2022 Dinoostrov.cz

ISBN 978-80-11-02318-8 (vázáno)

ISBN 978-80-11-02319-5 (pdf)

ISBN 978-80-11-02320-1 (ePub)

Jiří Schön
Lukáš Veselý

**KUBÍKOVÁ
DOBRODRUŽSTVÍ
NA
DINOOSTROVĚ**

Ilustrace: Pavla Filip Navrátilová

1. PŘÍJEZD NA OSTROV

Sluneční paprsky prosvětlovaly průzračně čistou vodu oceánu a odhalovaly množství drobných barevných rybek, které se čile pohybovaly pod hladinou. Z vyhlídkové paluby výletní lodi je přes zábradlí nadšeně pozoroval malý chlapec. Byl to Kubík, kterého rodiče poslali na prázdniny za jeho strýcem Alanem. Strejda Alan byl paleontolog.

Kubík věděl, že paleontolog je vědec zkoumající zkamenělé pozůstatky rostlin a zvířat žijících před mnoha a mnoha miliony let. Kubík se velmi zajímal o dinosaury patřící mezi tato zvířata. Doma ve svém pokojíčku si rád hrával s figurkami dinosaurů, prohlížel si dinosauří knížky nebo sledoval filmy a pohádky, ve kterých se objevovali.

Už se nemohl dočkat, až se se strejdou zase uvidí. Měl ho moc rád a bavilo ho poslouchat jeho vyprávění o různých pravěkých tvorech. Kubíkovým velkým snem bylo stát se paleontologem stejně jako on.

„Příští zastávka Dinoostrov!“ ohlásil kapitán. Kubík si dal na záda svůj cestovní batůžek a rychle utíkal do přední části lodi, aby mohl vidět, kam loď právě připlouvá. Před ním se z mlhy vynořoval ostrov. Rostly na něm palmy a jiné zvláštní stromy a uprostřed se nacházela velká sopka. U břehu bylo postaveno dřevěné molo, kam připlouvaly lodě. Na něm stála osamělá postava.

Podle klobouku a šátku kolem krku Kubík okamžitě poznal, že je to strejda Alan a začal na něj mávat. Ten mu zamával zpátky. Jakmile loď dorazila k molu, Kubík z ní vyběhl a rovnou skočil Alanovi do náruče, jak se na něj těšil.

„Ahoj, Kubíku,“ pozdravil ho strejda. „Jsem rád, že jsi tady. Vítám tě na Dinoostrově! Jsi připravený na pořádné dobrodružství?“

„Ano!“ vykřikl nadšeně Kubík. „Už se těším, co všechno spolu zažijeme.“

„Tak honem naskoč do auta,“ řekl strejda Alan, „vyrazíme rovnou do našeho výzkumného centra.“

Oba nastoupili do Alanova džípu a rozjeli se po prašné cestě do vnitrozemí. Strejda řídil a Kubík se rozhlížel po okolní krajině. Zpoza stromů a keřů slyšel záhadné zvířecí zvuky. Neviděl však žádná zvířata, která by je vydávala, ani je nedokázal přiřadit ke zvířatům, která znal.

Také si všiml, že zatím neminuli ani jednu budovu. Když se na to chtěl strejdy zeptat, všiml si, že zastavili a cesta končila před obří skalní stěnou. Strejda Alan sáhl do přihrádky ve dveřích a podal Kubíkovi malý ovladač.

„Namiř na majáček na tom kameni a stiskni tlačítko,“ řekl mu. Kubík strejdu poslechl. Majáček dvakrát zablikal a skalní stěna se zasunula do země. Před nimi se objevil tajný tunel vytesaný přímo do skály. „To je překvapení, co?“ zazubil se strejda na Kubíka. Ten se ani nestačil divit.

Tunel vedl do obrovské podzemní garáže, kde stála další auta jako to, kterým přijeli.

Alan s Kubíkem nastoupili do výtahu a ten s nimi začal stoupat nahoru. Když dorazili na místo, Kubík zjistil, že se nacházejí uvnitř sopky, kterou viděl z lodi během příjezdu na ostrov. Byla zde spousta laboratoří a počítačů. Mezi nimi se pohybovali vědci v bílých pláštích.

„Tohle je naše výzkumné centrum,“ řekl strejda Kubíkovi. „Postavili jsme ho v této vyhaslé sopce uprostřed ostrova, abychom měli dobrý přehled o tom, co se děje v každé jeho části.“

„A co tady zkoumáte?“ chtěl vědět Kubík. „To ti hned ukážu,“ řekl Alan. Zavedl ho ke zdi, kde bylo několik velkých obrazovek. Párkrát ťukl do klávesnice a na obrazovkách se začaly objevovat kamerové záběry z různých míst ostrova. Kubík si je prohlížel jeden po druhém a pomalu nemohl uvěřit vlastním očím.

„To je triceratops! A tamhle brachiosaurus! A tady stegosaurus! A tohle... Ne... To je přece *Tyrannosaurus rex!*“ začal s údivem vykřikovat.

Strejda Alan stál vedle něj a s radostí sledoval reakci svého synovce. „Jak je tohle možné?“ zeptal se Kubík. „Na tomto ostrově se zastavil čas,“ řekl Alan. „Nějakým záhadným způsobem tady zůstalo zachováno prostředí i živočichové, kteří už nikde jinde na světě neexistují. Od těch úplně nejstarších až po ty poslední žijící. Stále se snažíme zjistit, proč tomu tak je.“ Kubík nemohl z dinosaurů spustit oči. „Můžeme se na ně jít podívat zblízka?“ zeptal se po chvíli. „Samozřejmě,“ usmál se strejda Alan. „Jen co ti ukážu, kde budeš bydlet.“

Oba šli dlouhou chodbou se spoustou dveří, až se nakonec zastavili před těmi s nápisem Kubíkův pokoj.

„Tenhle je tvůj,“ řekl strejda. „Já bydlím hned naproti. Půjdu připravit vše pro naši první výpravu